

David Matásek: Neberu život jako křížovou cestu

29.09.2020

Rodina Matásků je s Žižkovem spjatá několik generací. Legendární „básník“ a herec Národního divadla David Matásek tu prožil skoro celý život.

Váš rod je s Žižkovem spjatý už několik generací...

Bydlíme s rodinou a dětmi v Milíčově ulici. Náš dům je vlastně takový rodinný, ve 20. letech ho nechal postavit praděda, měl na Vackově dobře prosperující dílnu, ze zisků postavil činžák. Po válce se nám o něj „krásně“ staralo OPBH a jako téměř ruinu ho tátovi vrátili v 90. letech. Teď tu bydlíme s mámou a bratrovou rodinou a je nám na Žižkově skvěle. Praděda byl také rodák ze Žižkova, pak se tu narodil i děda, táta, já, moje děti a teď i moje vnuče, což je tedy šest generací Žižkováků.

Když se bavíme o rodině: jste třikrát rozvedený, z předchozích manželství máte tři děti, aktuálně máte čtvrtou manželku a čtvrté dítě, čtyřletého synka Tonda. Jak to zvládáte?

Je to top management. Časově náročné, k tomu ještě zvládat zaměstnání. Všem vládne diář. Když hlídám děti, beru si víc volna. Ze všech vztahů se snažím vzít si to dobré. Neberu život jako křížovou cestu, ale jako neustálé poučení sebe sama. Učím se komunikaci, respektu. Že to prostě nevyjde, i to se může stát. Jde o to, nedělat si naschvály a nepomlouvat se. Máme společnou etapu, společné děti a je zbytečné si něco vyčítat. Jde hlavně o dobrý život dětí.

Máte také dvouleté vnuče. Jak vnímáte roli dědečka?

S tím dědečkováním to je trochu složitější, ta role mi úplně nejde. Nejsem ten děda v důchodu, který je pořád k dispozici. To ale nebyli ani mí rodiče, dnes tedy už jen máma. Ta má stále hodně aktivit. Když má hlídat, také se dívá do diáře. Taková je doba.

Je první rozvod horší než třeba ten druhý, třetí?

Ne, každý rozvod je opravdu blbý, jen se mění okolnosti. Říkám si ale, že nás mohlo potkat i něco horšího, třeba jsem se mohl zabít v autě nebo na motorce.

Máte rád motorčky, zejména skútry Vespa. Ty nejen sbíráte, ale jezdíte s nimi po Praze a občas i dál.

Vespa, italsky vosa, je skvělý stroj, vymyšlený do přečpaných poválečných italských měst, kdy nebyly peníze na auta. Lehce opravitelné, ženským se do nich nemotaly sukně. Italové jezdí celoročně, proti Čechům jsou mnohem víc vyježdění, mají lepší odhad, neohrožují se. Jejich jízdu vnímám skoro jako lidskou chůzi. Nic lepšího než skútr do města není a řidiči to pochopili už i v Praze, která je takový kaňon a dostat se na kole na Žižkov nebo na Břevnov je makačka. V Praze se už řidiči naučili skútry respektovat, k tomu se už asi dva roky dají v Praze skútry sdílet. To je skvělé.

Když se večer na skútru či pěšky vrátíte ulicemi Žižkova z představení z Národního divadla, cítíte se v tu chvíli jako legendární „básník“, nebo spíš už jako vážený pán, herec ze „zlaté kapličky“?

Ten čas básníků už je nenávratně pryč, nejsem sentimentální, žiji teď a tady. Občas si cestou představuji obrovské velikány, jako byli pánové Marvan, Seifert, Hašek či Vlasta Burian, a to, jak je Žižkov, kde se narodili nebo kde pak žili, asi formoval. Že jsem starší chlap, mě nijak nendrásá, cítím se mladší. To je také tím, že mám čtyřletého synka a mladou ženu. To, že hraji v Národním divadle, nijak velikášsky neprožívám.

V divadle účinkujete v několika hrách. Které představení je divácky nejúspěšnější?

Z diváckého hlediska je bezesporu nejúspěšnější Audience u královny britského autora Petera Morgana s Ivou Janžurovou v hlavní roli. Audienci hrajeme už pět let a letos oslavíme sto padesátou reprízu. Ale v Národním máme spoustu zajímavých inscenací i na jiných scénách. Na té Nové například Návštěvu podle povídek Emila Hakla nebo nejnověji ve Stavovském inscenaci Stát jsem já. Přijďte!

Pochvalte se. V čem máte pocit, že jako herec nejvíc vynikáte?

Tak to neudělám. Ne snad pro falešnou skromnost, ale sám sebe prostě nemůžu posuzovat. Subjektivně se dobře cítím v humorných polohách a mám rád kolektivní představení, kde do sebe všechno hezky zapadá, nikdo netrčí ať negativně, či mistránkovsky. Rád pracuji v týmu.

Zpátky na Žižkov. Vybavíte si svou první vzpomínku na něj?

Bydleli jsme na Jarově v dělnické kolonii dvojdomků a máma mě vozila na rámu tátova kola kolem polního tábora spřátelených armád po srpnu 68. Bylo mi pět a zpívali jsme Běž domů, Ivane... Věděl jsem, že bydlíme v Praze, přitom do Prahy se jezdilo tramvají přes půl hodiny. Na kávu a dort k Myšákovi nebo do Labutě. To ale výjimečně.

Kam dnes chodíte rád na procházky?

Líbí se mi nová cyklostezka na místě zrušené trati kolem Vítkova. To je skvělé místo, kde naučíte děti jezdit na kole i obejít spícího tuláka. Můžete se tu projet na bruslích, zkrátit si cestu do centra, když zrovna nemusíte jet tramvají, nebo na druhé straně projít magickým tunelem a jste na periferii s dalekými výhledy od Karlína až po Prosek. Moc rádi chodíme i na druhou stranu, na Jiřák. Pro ovoce z trhů a chleba od Antonína. Nebo na kafe u Plečnika. To jsou drobné radosti jako odměna za vyfuněný kopec.

V jakém období máte Žižkov nejraději?

Mám rád podzim. Chodíme se ženou po Olšanských hřbitovech, plánujeme budoucnost, a když chytíme

tu správnou dobu, sype se nám na ramena listí a jako bonus dostaneme kaštanem. Ale krásné je i jaro, kdy z Vítkova do ložnice zaletí vůně právě rozkvetlých šeříků. V zimě se naše ulice změní na Holmenkollen a máme co dělat, abychom zastavili právě u našich vrat. Ale taková zima už dlouho nebyla. Léto je taky fajn, ale vadí mi vedro a na půdě si ho užijeme až až. Jen večer vyrážíme za kamarády do putyk i bizárů. Přeji všem provozovatelům hodně zdaru bez karantény, slušné hosty a další nápady.

Co by čtvrti nejmíc prospělo?

Myslím, že víc zeleně by Žižkovu rozhodně neškodilo. S rozmyslem přidat zvolené stromy, keře a travnaté pruhy. S rozmyslem říkám proto, že ne všechny druhy se do rozpáleného města hodí. Třeba ty lípy kolem Jiřáku a jejich lepkavá šťáva na chodnících a autech jsou pro zlost. A neškodilo by trochu víc respektu od pejskařů. Žijeme ve městě, je naším společným domovem. Pojdme se tedy chovat jako civilizované bytosti a uklízet po svých psech. A venčit je tam, kde si nehrají děti. Vypadá to jednoduše, ale tenhle nešvar je zřejmě nezničitelný.

Plánovaná výstavba na nákladovém nádraží by znamenala nárůst obyvatel i automobilů. Jak to vnímáte?

Věřím, že se už dávno pracuje na tom, aby to problém nebyl. Máme docela vysoké daně, volíme si prozíravé zástupce a ti jistě na takovou důležitou věc nezapomněli. Už dnes jsou obě důležité žižkovské tepny ve své vytiženosti na maximu, v současné době se navíc jedna z nich, Koněvova, radikálně opravuje. Takže je zřejmé, že stávající situace je neudržitelná a je potřeba vymyslet rozumné řešení. Ale jak říkám, věřím, že jsme si dobře zvolili a ti, kteří to mají na starosti, na tom pilně pracují. Je to jejich povinnost.

Fungujete ve facebookových skupinách zaměřených na sousedský život na Žižkově?

Jsem jejich členem a je fajn sledovat, co lidé řeší. Když se vám něco nelíbí, tak to přikoří můžete sdílet. Karanténa posílila vztahy a zdejší komunitu. Právě na FB se řeší, který podnik je třeba podpořit, nedávno například prostor Pracovna nebo Bar Behind The Curtain. Nebo místní hospody. Díky FB jsem o nich věděl a mohl k nim chodit kupovat jídlo v krabičkách. Nebo se dalo zjistit, kteří vietnamští prodejci dávají roušky zadarmo.

Jaké to je, dát rozhovor do novin, které vycházejí jen na Praze 3?

Ač je vlastně dopad menší než u celostátních médií, tak si musím paradoxně víc dávat pozor. Protože tu bydlím, tak je třeba být víc citlivý. Je to také osobnější. V celostátním rozhovoru mě v diskuzi pod článkem klidně může nějaký anonym urazit, ale žižkovští čtenáři jsou kritičtější, protože to je i jejich čtvrť, tak toho člověku moc neodpustí. Kromě toho je na ulici potkávám.

Text: Josef H. Mysliveček

*David Matásek se narodil v roce 1963 v Praze na Žižkově. Část dětství prožil v Hradci Králové, v Praze pak vystudoval konzervatoř, kterou absolvoval v roce 1984. Svůj první film *Jak svět přichází o básníky* natočil v roce 1981. Začínal v Žižkovském divadle, kde dnes sídlí Divadlo Jára Cimrmana. V roce 1991 coby sedmadvacetiletý nastoupil do Národního divadla, kde zůstal čtyři roky. Poté odešel do divadla Komedie, od roku 2002 je opět členem činohry Národního divadla. Je počtvrté ženatý s překladatelkou a výtvarnicí Evou Matáskovou, která mu porodila syna Antonína. Jeho koníčkem jsou skútry Vespa, které využívá v Praze místo MHD, zároveň se občas účastní stovky kilometrů dlouhých výletů přes Alpy.*